

กีฬานันทร่วมสมัย เรื่อง

ม้าก้านกล้วย

ผู้แต่ง : ไพวรินทร์ ขาวงาม

ม่านกั้นกล้วย ๑

- ด้วยมือพ่อต่อเติมปรารถนา
ตัดกั้นกล้วยท่ามกลางฟ้า
ทั้งปีนกลกั้นกล้วยก็สวยดี
เหมาะมือที่จะสู้รบกับไพริน
เสียงคำสอนพ่อสั่งก็ยิ่งแว่ว
ลูกผู้ชายไม่แคล้วต้องจากถิ่น
สู่โลกกว้างทางไกลในแผ่นดิน
เสาะและสู้ย่ำรู้สิ้นซึ่งแรงใจ

• ม้าก้านกล้วยโจนทะยานจากบ้านทุ่ง

พาข้ามทุ่งสุพรรณาพฤษาไสว

ต้นดงหนามระกำเกี่ยวลัดเลี้ยวไป

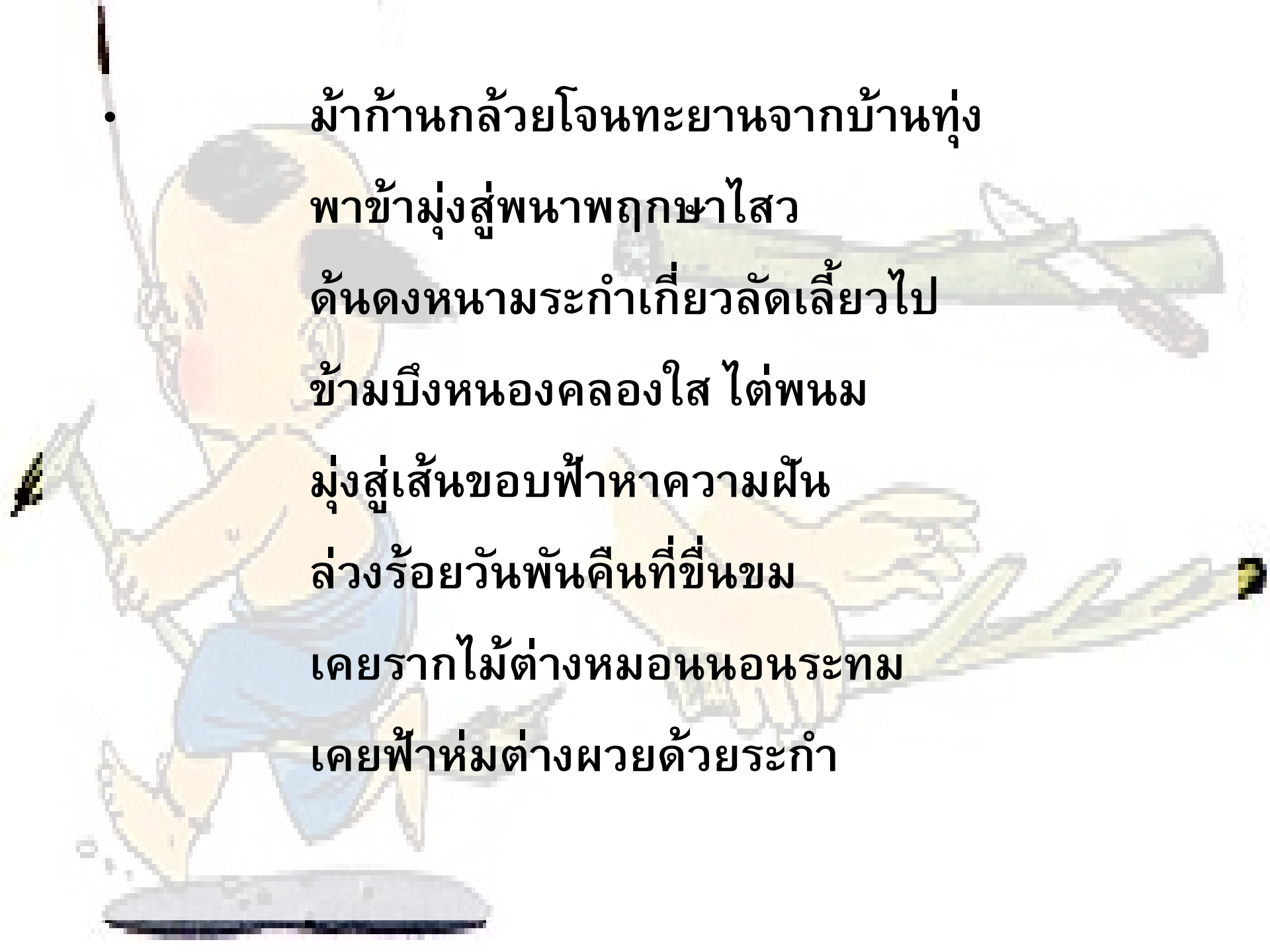
ข้ามบึงหนองคลองใส ไต่พนม

มุ่งสู่เส้นขอบฟ้าหาความฝัน

ล่องเรือวันพักผ่อนที่ชื่นชม

เคยรักไม้ต่างหมอนนอนระทม

เคยฟ้าห่มต่างผวยด้วยระกำ

- **ยังแต่ฆ่าเพื่อนยากในยามเปลี่ยว
เป็นเครื่องเหนี่ยวหัวใจไม่ถล่ม
จนลูเมืองแห่งอารยธรรม
หนึ่งวิมานในม่านดำแห่งหมอกควัน
ข้าควบฆ่ามานานก็เหนื่อยนัก
จึงแวะพักหาเพื่อนผู้ร่วมฝัน
หยุดแต่ฆ่ากันกล้วยอยู่ด้วยกัน
ตึกเมืองต่างพานวันพนมเชิง**

มีคอมไฟต่างดาวดารดาษ

มีถาวรวัลย์พันพาดดูยุงเหยิง

มีหรีดหรีงเรไรใจกระเจิง

ด้วยเสียงเมืองบันเทิงบรรเทาทุกข์

นานแสนนานกับการแสวงหา

เห็นแต่ม้าเพื่อนใจยิ่งไร้สุข

ยิ่งอ่อนแอแพ้ยักษ์ทุกรยุค

ยิ่งไฟรีก็รบรุกอยู่รอบกาย

ม้าและปิ่นของพ่อที่ต่อสู้

คงจะเจอก่อนจะรู้ซึ่งความหมาย

เซ็ดน้ำตาที่ขอบตา – ลูกผู้ชาย

หรือจะถึงคราวพ่ายต้องอายคน

เคยมือพ่อต่อฝั้นให้พั้นฝ่า

เคยฝั้นข้าเติมเข็มให้เต็มชั้น

เคยทะหงควบม้ากล้าประจัญ

มาถูกกักด้วยจักรกลกลางนคร

เจ็บอนาถบาดแผลก็เคลื่อนออก

ฝั้นจะหนีคงรอกของเมืองหลอน

อยากควบม้าคืนทุ่งทะยานจร

ไปกราบพ่อขอพรอีกสักครั้ง

บนแผ่นดินอกของแผ่นดิน

แผ่นดินอกแผ่นดินถิ่นไทย

สุดหล้าฟ้าไกล

มิสุดน้ำใจจากทรวง

หลอร่างเลี้ยงแรงแต่งรวง

เลือดรินเหงื่อร่วง

ก่อรูปเกิดรอยแห่งเรา

หน่อเนื้อชาวนาแนบเนา

พลิกทุ่งสีเทา

เป็นทุ่งเป็นทางสีทอง

เขี้ยวเอ๋ยใบข้าวประคอง

เหลือองเรืองรวงรอง

ขาวเอ๋ยคำข้าวขาวหอม

กีดินกีด้าวเคยดอม

กั้ตรมกั้ตรอม

กั้ดด้บกั้กั้ปกั้กั้ล้บ

กั้แรงเคยโหมโรมรัน

คั้นไถกั้คั้น

คั้มเค็ยวกั้คั้มเค็ยคั้น

กั้ว้วกั้ควายว้ยว้น

กั้ทาสกั้ทน

กั้ทุกั้ชั้กระทังกั้เกิดไทย

กั้เห็บกั้หนาวนอกลง

กั้ฝนกั้ไฟ

กั้ซ้กั้ซ้ย - ซาวนา

แต่เบื้องแต่บรรพ์นานมา

เลือดเนื้อใครหนา

กระดูกใครหนอต่อนาม

ต่อเนืองตำนานนิยาม

นิยายเขตคาม

ขานเล่าให้โลกได้ยิน

ข่าวปลาปราณีชีวิต

แผ่นน้ำมีสิน

แผ่นดินมีทรัพย์เสาะแสวง

ล่อเกวียนเวียนหมุนรุนแรง

โลกาเปลี่ยนแปลง

แผ่นอกแผ่นดินสะท้อนไหว

พิมพ์ภาพประทับกับใจ

พิมพ์คำเพื่อไซ

SuperTorpedo
Olympus E-300 with 14-45mm & 40-150mm

คำนี้ คำนั้น ชาวนา

เจ้าสาวใบตอง

เธอเจ้าสาวใบตองในร่องสวน

เคยขอหวลมาพ้อห่อข้าวขาว

จะออกทุ่งออกทางทุกครั้งคราว

ต้องห่อข้าวห่อของแล้วท่องไป

จึงยามหิวแกะห่อก็ข้าวหอม

ถึงกลางแดดแผดดมก็หอมได้

ละคำเคยอิมหอมถึงหัวใจ

หอมแต่ห้อยคุ่มใหญ่หอมไม่จาง

รักเจ้าสาวใบตองในร่องสวน

เคยหวงหวลหนักหนามาจำห่าง

กระแสดมไหมยุคทิ้งรูกบาง

จนเร็ดทศแรมทางอยู่ร้างโรย

อยู่ร้างโรยโดยทางของยุคใหม่

อยู่เห็บหนากับสมัยซึ่งให้โหย

อยู่รวดร้าวกับรักกระอักโอย

ดั้นและดั้นจําหนโดยสถานเดียว

พบเจ้าสาวพลาสติกกระริกกระรี

หว่างวิถีทางแยกปลอมแปลกเปลี่ยว

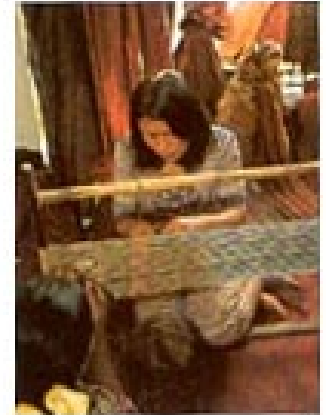
มากแต่ย้มยั่วใจให้ลดเลี้ยว

หลอกให้ลืมนวลเขี้ยวเคยเคียงครอง

ไหมแท้ที่แม่ทอ

แม่ปลูกหม่อนเลี้ยงไหมตั้งใจหนัก
เรียวแรงรักแม่ใช้เพื่อไฝ่ฝัน
อีกสาวไหมด้วยมือซื่อสัตย์นั้น
ทั้งทอมันละเมียดละไมใช้เวลา

สื่อวิญญาณผ่านมือสู่เส้นไหม
ถักเส้นใยแต่ละเส้นเป็นเนื้อผ้า
ดินที่ใช้กระตุกก็คือชีวา
มือที่คว่ำกระสวยวาดคือชีวิต

ไหมแท้ที่แม่ทอ (ต่อ)

ผ้าขาวม้าผืนใหม่แม่ให้ลูก

รักพันผูกทุกใยไหมวิจิตร

ใยไหมโยงใจแม่เนรมิต

ไหมอุทิศ แม่ก็ทอ ต่อตำนาน

ลูกก็ถือผ้าทอที่แม่ให้

เป็นเยื่อใยไหมและแม่ที่กล้าหาญ

ผ้าทั้งผืนมีชีวิตจิตวิญญาณ

ถักประสานสอดสร้างอย่างแยบยล

ไหมแท้ที่แม่ทอ (ต่อ)

มือน้อยน้อยของแม่ดูแค่นี้

เคยเขียนดีลูกบ้างในบางหน

แต่มือเดียวกันนี้แหละสู้ทน

ประคองลูกให้พ้นภัยอันตราย

แหละมือนี้ที่บ้านดาลงานชีวิต

มิเคยคิดค่าแรงแข่งซื้อชาย

ยังถักทอ ทรมานยังทำทาย

ยังมั่นหมายผ้าไหมผืนใหม่มา

ไหมแท้ที่แม่ทอ (ต่อ)

พร้อมส่งสอนลูกสาวเจ้าศรีเรือน
อยู่เป็นเพื่อนแม่ทอปรารภนา
เพื่อสืบทอดแรงงานกาลเวลา
ก่อนมือแม่จะอ่อนล้าต้องลาพัก
และสอนเจ้าลูกชายให้ตระหนง
รักแม่ก็ขอจงทำงานหนัก
ด้วยละเอียดอ่อนในเอื้อใยรัก
พลีชีวิตเพื่อถักและทอไท

สักวันหนึ่งถึงไม่มีชีวิตแม่
ลูกที่แท้ก็คงทอสีบต่อได้
แม่ก็ทอ ลูกก็ทอ ต่อเส้นใย
ผ้าชีวิตผืนใหม่ จะต้องงาม

บ้านตาย

เพียงเพ่งแผนที่ประเทศไทย

เส้นยุ่งโยงโย

โยงทางร้อยทางทอดกัน

จังหวัดจั่ววางอย่างนั้น

อำเภอร้อยพัน

ตำบลหมูบ้านย่านบาง

โลกกว้างประเทศก็กว้าง

กำแพงเขาขวาง

กำแพงน้ำไข่วัดคดเคี้ยว

จุดเล็กจุดน้อยจ้อยเดียว

จินตนาการเที่ยว

ท่องเที่ยวขยับจุดขยายใจ

บ้านตาย

ราบสูงทุ่งไถล

กระจ่างใจคน

เป็นบ้านความหลัง

ฟากหนึ่งลำน้ำ

เพียงเพ่งแผนที่ประเทศไทย

หมู่บ้านหนึ่งในตำบล

หมู่บ้านหนึ่งนั้นบันดล

ผู้รื้อนค้ำหนึ่งลำพัง

บ้านนั้น บ้านเกิด บ้านยัง

งดงามในความทรงจำ

ฟากหนึ่งแนวทุ่งทอดหน้า

แนวไม้ทอดตามคลุมดิน

บ้านตาย

บทเพลงหมู่บ้านแพ้วอิน

สำเนียงพื้ถิ่น

เสนาะเหนือภูมิลำเนา

คลอเสียงไก่ขันยามเช้า

กระดิ่งคอกควายเคล้า

สังคิตแห่งคีนและวัน

เจี้ยวจ้าวผองเจ้าเหล่านั้น

วันไฝ่วัยฝัน

เด็กแห่งหมู่บ้านโนนนา

ว่าวของผองเจ้าเฉิดฟ้า

สะนูว่าวแว่วมา

บอกกว่าว่าวอาจขาดลอย